

✠ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 24. ЈУЛ 2022. ☞ Број 151. ☞ Година IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА ЧЕТВРТА ПО ДУХОВДАНУ 24. ЈУЛ СВЕТА ВЕЛИКОМУЧЕНИЦА ЕФИМИЈА	Јеванђеље на Јутрењу: Лк. 24,36-53 Лит. Апостол Рим. 12,6-14; Јев. Мт. 9,1-8
НЕДЕЉА, 31. ЈУЛ	ЛИТУРГИЈА 10ч
НАПОМЕНА: ПРОТА ПЕТАР ЈЕ НА ПУТУ У СРБИЈИ ОД 26. ЈУНА ДО 5. АВГУСТА. У ТОМ ПЕРИОДУ ОДМЕЊИВАЋЕ ГА О. ДРАГОЉУБ ПАНТЕЛИЋ И СЛУЖИЋЕ СЕ САМО НЕДЕЉНЕ И ПРАЗНИЧНЕ ЛИТУРГИЈЕ . ЗА СВА ПИТАЊА И ВАШЕ ДУХОВНЕ ПОТРЕБЕ ПОЗОВИТЕ ДИРЕКТНО ОЦА ДРАЈУ НА 0467 166 210	

СВЕТА ВЕЛИКОМУЧЕНИЦА ЕФИМИЈА

Ова светитељка празнује се 16. септембра,

када је и пострадала. На овоме месту пак спомиње се чудотворство њених чесних моштију, пројављено за време IV Васељенског Сабора у Халкидо-ну. Повод за сазив овога Сабора 451. дала је јерес Диоскора патријарха Алексан-

дријског и Евтихија архимандрита Цари-градског, који су распростирали лажно учење као да у Христу Господу нису биле две природе, божанска и човечанска, но само једна, божанска. На овоме Сабору највиднију су улогу играли Анатолије патријарх Цариградски и Јувеналије патријарх Јеру-салимски. Пошто се препиркама и доказивањима с обе стране не могаше доћи ни до каквог опре-дељеног решења, то патријарх Анатолије предложи, да и право-славни и јеретици напишу своје вероисповедање, па да их положи у ковчег, у коме стајаху мошти св. Ефимије. На то се сви сагла-сише. Два вероисповедања буду, дакле, написана

и постављена на прси великомученице, ковчег затворен и царским печатом за-печаћен, још и стража војничка постављена. Тада сви провели три дана у посту и молитви. Четвртога дана, када гроб отворише, видеше православно веро-исповедање у десној руци свети-тељке, а јеретичко под њеним ногама. Тако се спор Божјом си-лом реши у корист Православља. У време цара Ираклија мошти св. Ефимије буду пренете из Халки-дона у Цариград, у цркву њенога имена, близу хиподрома. Иконо-борни цар Лав Исаврјанин нареди те се те мошти баце у море; но чудесним начином ковчег би пренесен на острво Лимнос и положен у цркву св. муч. Гликери-је. Тек у време царице Ирине ковчег с моштима поново буде враћен у Цариград на своје старо место. Из ових моштију с време-на на време текла је крв, која је помагала болним и невољним.

РАСУЂИВАЊЕ

Промена среће најтеже удара кад удари изненадно. Но онај ко очекује ударце, и унапред се оружја против њих, зар може бити изненађен? Цар Карло Велики заповедио је био својим синовима да уче неки занат, а кћери да уче прести вуну, да би се имали чим хранити – ако се срећа промени. Прослављени Велизар, велики војвода велики победилац, би од завидљиваца оклеветан код цара, и на основу клевета ослепљен, а имање му све одузето. Слепи Велизар сеђаше пред капијом Рима и просаше милостињу говорећи мимо-пролазницима: „уделите Велизару, кога срећа високо уздиже, а завист обори и очију лиши!“ *Није ли човјек на војсци на земљи?* говори праведни Јов (7, 1). Треба, дакле, бити као будан стражар и спреман за све што се може догодити. А шта се не може човеку догодити? И још: у свакој муци имати наду у Бога. Праведни Јов на ђубришту и у гноју узвикује: *Иле, и да ме убије, ојешћ ћу се уздати у њ (13, 15)!*

Пролој

НЕДЕЉА ШЕСТА ПО ДУХОВДАНУ

“БРАТСКОМ ЉУБАВИ БУДИТЕ ЈЕДАН К ДРУГОМЕ ЉУБАЗНИ. ЧАШЋУ ЈЕДАН ДРУГОГА ВЕЋИМ ЧИНИТЕ” (РИМ. 12, 10).

Наш однос према другим људима ми увек усклађујемо на начин који нама представља блискост. Онако како ми то разумевамо. Најчешће полазимо од тога да волимо и поштујемо друге људе због њихове добротe и става који имају према нама. А како би требало да буде? Какав у суштини наш однос треба да буде према другим људима? Свакако, нама је веома лако да волимо оне који нас воле, да смо добри према онима који су према нама добри, да дајемо онима који то нама чине... Ту нема велике тајне. Сам Господ Исус Христс благовести како је то лако чинити, али у исто време наглашава чињеницу да нам је “мала вајда” од тога. *“Тако и разбојници чине”*, каже Господ.

Уистину, управо тако и разбојници чине. Без обзира на то колико је један човек огрезао у грех, којим се разбојничким делом бави, он поштује неки свој морал и има сасвим коректан однос према својим пријатељима и ближњима. Њему можда ништа не представља да убије човека, који му стоји на путу остварења његовог циља, али, исто тако, спреман је да погине у сваком моменту бранећи живот свога пријатеља. У том смислу Господ упозорава на то да је у реду кад волимо оне који нас воле, али да то и није нека нарочита врлина. Потребно је, дакле, волети оне који нас не воле, јер они су браћа у Господу.

Апостол поручује у посланици Римљанима: *“Брајском љубави будише један к другоме љубазни. Чашћу један другога већим чинише”*. Ово је прави однос међу људима. Бити љубазан према другима “братском љубави” и “један другог чашћу већим чинити”.

Сваки човек је створење Божије и сваки је, у складу са овом чињеницом, достојан нашега поштовања. Јер, кад поштујемо брата својега, ми у ствари посредно указујемо поштовање Створитељу. Овом логиком се објашњава и наше поштовање Светих Божијих људи – Светитеља. Поштујући Светитеље – чланове наше Свете цркве, који су се својим животима уздигли на духовно узвишење, ми посредно указујемо поштовање Творцу, који је “диван у светима Својима”.

Шта стоји на путу нашем да ускладимо свој живот према тражењу Апостола Павла? Због чега је тако тешко да “чашћу једни друге већим чинимо”? Одговор треба тражити у нашем недовољном разумевању Бога и свега створенога, укључујући и човека. Када човек не разуме Бога и Његову величину, најчешће се дешава да себе ставља у први план и да усваја једну негативну особину која се зове себичност. Себичан човек готово редовно чини све да би сам остао у центру пажње, а да би ту остао он се окружује само оним људима који њега уважавају, воле и поштују, а све остале осуђује, или покушава да смањи њихов утицај, оговарајући их и не дозвољавајући чак ни могућност да они имало вреде. Пошто подсвест наша непрестано ради, ми, у случају горе изложеном, не остављамо људе на миру већ их непрестано оговарамо, плашећи се њиховог присуства. Ово оговарање често прелази у друге облике греха, повлачи разне грехове за собом и, веома често, завршава и трагично.

Супротно оваквом ставу, који је погубан за наше духовно живљење, стоји Апостол Павле који нас позива да “један другог већим чинимо”. Уместо да смо негативни у односу на брата нашега, требало би да га хвалимо пред другима, да истичемо његове добре особине, а ако има шта да се критикује у

његовом понашању, да му на то насамо укажемо, пуни истинске бриге за његово добро. Ако овако чинимо, Бог ће нас стоструко наградити.

Св. Николај Жички пише на једном месту следеће: *“Кад је Господ Исус дошао међу људе, Он је открио неизмерно бојаштво Божијих добара. Тим добрима зараговала су се деца, и сви они људи, који су њо неокварености били најсличнији деца. Но та добра не само да нису зараговала људе са кривим умом и отвордним срцем, него су их она, најројив, и распушила и оторчила. Христос додећа људе на њихову првобитну домовину, у Божјем сјају и у анјелском друшћу. – деца се овоме радују, а ња-косни старци рујају”*.

Поука за нас је јасна. Требало би да будемо као деца па да можемо да се радујемо радостима окружења свога. А радост је свуда и на сваком месту. Ако се радујемо сваком човеку, а требало би, зар је онда чудо што се каже да је радост свуда и на сваком месту. А радovati се може и треба и свему другог створеном од Творца нашег. И свакој травки, и сваком цвету, и сваком дрвету, и сунцу и месецу...Треба се учити од деце која оду у парк да се играју. Без неких резерви они прихватају другу децу, без обзира на узраст, лепоту, боју коже, националну припадност... То је та чиста љубав дечија која је свакоме од нас потребна за испуњење Јеванђеља и поруке Апостола: “Да чашћу један другог већим чинимо”.

Господе Исусе Христе, Сине Божији, помози нам да свој однос према људима ускладимо са Твојом Светом Науком. Помози нам да разумемо тајне сопственог срца, како бисмо уклонили пустош која се у срце усељава као последица греха, а уселили љубав за све што си Ти створио. Амин!

Проша Милораг Лончар

GOD-MAN: THE BASIC TRUTH OF ORTHODOXY

(Continued from Issue #326)

VENERABLE JUSTIN CELIJSKI

(continues from Issue #149)

While the basic truth of Orthodoxy is the God-man, to that extent the basic truth of every other religion is man, or fractions of his being: reason, will, senses, soul, body, skill. Nowhere is there an integral man in foreign worship; everything is broken into atoms, into parts. And all this in honor of the greatness of man.

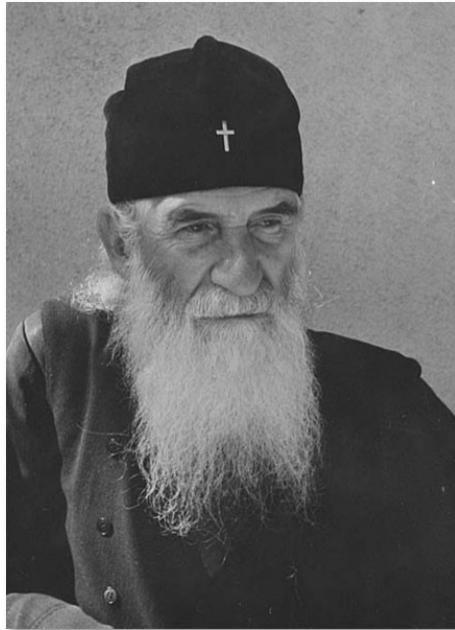
But "art for art's sake" is as much nonsense as "man for man's sake" is. That path leads to the most cowardly pandemonium, where the supreme idol is man. And there is nowhere a more cowardly idol than him.

THE INITIAL TRUTH OF
ORTHODOXY IS: MAN IS NOT
FOR MAN'S SAKE, BUT FOR
GOD'S SAKE.
OR MORE FULLY: FOR THE
SAKE OF THE GOD-MAN.

That is why we, in the name of man, stand by the God-man. In Him is the only possible reasonableness of human being, in Him is the only possible justification of human existence. In that truth, all the secrets of heaven and earth, all the values of all the worlds that man can think of are acquired, all the joys of all the perfections that man can attain.

Directly and indirectly, in Orthodoxy the God-man is everything. In fact, Orthodoxy is nothing but the miraculous Person of the God-man Christ, extended through all ages, extended as the Church. Orthodoxy has its own seal and its own sign by which it is recognized. It is the bright Image of the God-man Jesus. Anything that doesn't have that Face is

not Orthodox. Everything that does not have God-human Justice, Truth, Love, Eternity, is not Orthodox. Everything that wants the God-man's Gospel to be realized in this world

by the methods of this world and the methods of the kingdom of this world is not Orthodox, but means slavery to the third temptation of the devil.

Being Orthodox means: having the God-man in your soul all the time, living by Him, thinking by Him, feeling by Him, acting by Him. In other words: to be Orthodox means to be a Christ-bearer and a spirit-bearer. This is what a person achieves when, in the body of Christ - the Church, he fills his entire being with the God-man Christ from top to bottom.

Therefore, the Orthodox man is constantly crucified with prayers between the earth and the sky, like a rainbow that connects the top of the sky with the abyss of the earth. And while his body prayerfully walks on a sad earthly anthill, his soul dwells above where Christ sits at the right hand of God, because his life is hidden with Christ in God. (Col. 3:1-3)

The God-man is the axis of all worlds: from the atomic to the cherubic. If any being is torn away from it, it is imprinted in horror, in

torment, in suffering. Lucifer broke away and - he became Satan; angels broke away and - became devils; man broke away in many ways and - became inhuman. If any substance is torn from it, it inevitably collapses into chaos and sadness. And when the nation, as a whole, renounces the God-man, then its history turns into a journey through hell and its horrors.

THE GOD-MAN IS NOT ONLY
THE FUNDAMENTAL TRUTH OF
ORTHODOXY, BUT ALSO THE
POWER AND OMNIPOTENCE OF
ORTHODOXY, BECAUSE ONLY HE
SAVES MAN FROM DEATH, SIN
AND THE DEVIL.

No man, any man, nor mankind as a whole could ever do that, nor can he, nor will he ever be able to do that. Defeat is always the end of man's struggle with death, sin and the devil, if he is not led by the God-man. Only through the God-man Christ can man overcome death, sin, and the devil. Hence, the meaning of man is: to be filled with the God-man, in His body - the Orthodox Church, to be transformed by Him through gracious feats, to be revived by Him with the power of the Holy Spirit, to become immortal, to become deified.

This is the meaning, the true meaning of the entire human race. That and joy, the only joy in this world of immeasurable sadness and poisonous bitterness.

Orthodoxy is Orthodoxy by the God-man. And we Orthodox, confessing the God-man, indirectly confess the Christlikeness of man, the divine origin of man, the divine exaltation of man, and thus also the divine value and inviolability of the human person. In fact, the fight for the God-man is a fight for man.

Not humanists, but people of the Orthodox God-man faith and life are fighting for a real man, a man who is God-like and Christ-like.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 24. ЈУЛ

ЈЕР ГОВОРЕЋИ ПОНОСИТЕ И
ЛАЖЛИВЕ РИЈЕЧИ ПРЕЛАШЋУЈУ
НА НЕЧИСТОТЕ ТЈЕЛЕСНИХ
ЖЕЉА ОНЕ КОЈИ ОД СКОРА
БЈЕЖЕ (II ПЕТ. 2, 18)

Свети апостол познаје људе боље него најнаученији књижевници, јер је он светац и апостол. А светац и апостол прониче дубоко у срце људско.

О коме то говори свети апостол овде? О нечистим, безобразним и самовољним, које је раније назвао безводним изворима, о облацима и маглom. Нечисти, безобразни и самовољни су многоречиви и високоречиви. Они говоре људима поноситим и лажљиве речи. Тим поноситим и лажљивим речима они и скривају и објављују срце своје, - скривају за неукне и неразумне, а објављују за утврђене у вери и обасјане у благодаћу.

Кад нечисти говори о чистоћи својој, тиме он објављује нечистоћу своју; кад безобразни брани образ свој, тиме он открива безобразност своју; кад самовољни тумачи вољу Божју, тиме он показује самовољу своју. Ко пажљиво прати речи његове, може да осети смрад телесних жеља. Но непажљиви и неукни не могу да осете тај смрад, него поверују и прелашћују се. Они који су почели од скоро да бјеже од обмане јела, и света, и ђавола, хватају се поноситим и лажљивим речима као риба у невидљиву мрежу. Не зна риба да је у мрежи док год се мрежа не извуче на врео песак. Тада зна, али тада је доцкан. О да не буде доцкан и за оне јадне душе људске, које се хватају у мрежу поноситих и лажљивих речи! Знајте, браћо, да је лажан сваки онај учитељ, који науком

својом одобрава телесне жеље, и повлађује грешницима у телесним жељама.

Господе Исусе, свети и пречисти, пошљи ангеле Твоје свете, да одбране све почетнике и полетарце у вери Твојој од поноситих и лажљивих уста. Теби слава и хвала вавек. Амин.

*Св. Владика Николај
Пријрема Милош Ристић*

ЈЕВАНЂЕЉЕ О РАДОСТИ И ЗЛУРАДОСТИ

Матхеј 9, 1-8. Зач. 29.

Не радовати се туђем добру јесте једна од најнедостojнијих одлика огрубеле од греха душе људске.

Шта то сунце учи људе од јутра до мрака? Људи, радујте се добру, и та ће вас радост учинити боговима!

Славуј гладан пева у зору по два сата, пре него нађе два зрна хране за доручак. Шта то славуј учи људе, богаташе у постељи, који почињу свој дан отварањем уста, но не за песму него за јело? Људи, радујте се добру, и певајте о добру! Не питајте, чије је добро? Добро нема господара на земљи. Оно је гост из даљине; ми створени и смртни нисмо поседници добра, но певачи његови.

Жалостити се у туђој жалости – то још могу и грешни старци. Но радовати се у туђој радости – то могу само деца; и они који су невини као деца. *Заиста вам кажем, ѿговори Госѿод, који не ѿрими царствѿва Божјеѿа као деѿше, неће ући у њеѿа (Марк. 10, 15; Матѿ. 18, 3).* А шта је царство Божје него збир свих добара, и одсуство свих зала? Невино дете радује се више туђем добру него ли пакостан старац свом сопственом. Јер за дете не постоји туђа радост. Оно дели осмех са свачијих уста; чак и подсмех оно тумачи као

осмех. Нико на земљи није толико сличан Богу као невино дете. Божја радост у нашем добру, па и најмањем, неисказана је и савршена.

Кад је Господ Исус дошао међу људе, Он је открио неизмерно богатство Божјих добара. Тим добрима зарадовала су се деца, и сви они људи, који су по непокварености били најсличнији деци. Но та добра не само нису зарадовала људе се кривим умом и отврдлим срцем, него су их она, напротив, и растужила и огорчила.

Христос подсећа људе на њихову првобитну домовину, у Божјем сјају и у ангелском друштву, – деца се овоме радују, а пакосни старци ругају.

Христос одузима страх од људи, и чини их бестрашним господарима света, – деца ово захвално примају, а кнежеви одбијају.

Христос показује, очигледно, како човек, сједињен са живим Богом, може да победи и себе, и природу око себе, и зле духове, и болести, и смрт; – и деца се тискају око Господа с весељем, да би се што више наслађивала овим победама, док се књижевници тискају око Господа с огорчењем, да би нашли узрока за Његово понижење, хапшење и мучење.

Деца траже од Христа благослов, а старешине народне бацају на Њ проклетство.

Да су људи нормални и здрави, они би се радовали детињском радошћу свакој речи Христовој и сваком делу Његовом. Јер Он показује људима само добро, само сјај и красоту добра, само сласт и трајност и јачину добра. Но многи људи – ни онда ни данас – нису се обрадовали видевши добра, која је Христос открио и показао. Зашто, зашто то? **Зато што су се људи измирили са злом, навикли на зло, сајузили са злом, па им је зло постало као стварност, а добро као обмана.**

*(Огломак из Омилује на
б. недељу ѿ Духовдану)*